

Cròniques del món

Un home contempla la seva casa cremada, a la localitat de Yola, al nord de Nigèria, la setmana passada.

El nord de Nigèria esclata

JOHANNESBURG ■ Marta Garrich

El nord de Nigèria es troba abocat al caos, de resultes del fet que dos estats d'aquesta república no han acceptat el resultat de les eleccions presidencials de mitjan mes d'abril. 73 milions de persones votaren en aquest país, el més poblat a l'Àfrica i un dels principals productors mundials de petroli i de gas. Segons els observadors internacionals, hi hagué poques irregularitats, és a dir, foren unes eleccions presidencials molt més netes que no les dels anys 2003 i 2007. Tanmateix, quan un 70% dels 150 milions d'habitants viuen en la pobresa per la corrupció d'unes elits que fan servir sense escrúpols arguments ètnics i religiosos sempre que els convé, de ben poc ha servit als seguidors del candidat perdedor el segell de qualitat de la Comissió Electoral Nacional Independent i dels observadors inter-

nacionals. En el moment de tancar aquest edició el nombre de morts passava de 500, resultat de la violència que es va desfermar així que Goodluck Jonathan fou declarat vencedor de les eleccions amb 22,5 milions de vots a favor, un 57% del vots. Jonathan, candidat del Partit Democràtic del Poble (PDP) –al poder durant els darrers deu anys– exercia de president des del maig del 2010, arran de la mort del president Umaru Yar'Adua després d'una llarga malaltia mentre ell era vice-president. El seu principal oponent, el general Muhammadu Buhari, del Congrés pel Canvi Progressiu (CPC), aconseguí 12.2 milions de vots. Buhari no és tampoc un estrany al càrrec de president, havent arribat i marxat del poder mitjançant cops d'estat entre els anys 1983 i 1985. La victòria de Jonathan, cristià del sud, no ha estat ben rebuda

per la comunitat musulmana del nord del país. Perquè l'èxit electoral del PDP ha estat derivat en part de l'acord intern sobre l'alternança de candidats de sud i nord. De manera que al nord molts consideren alterats els termes de l'acord amb l'arribada abans d'hora al poder de Jonathan per la malaltia i la mort del seu predecessor musulmà, i ho han fet pagar amb la vida a membres de la petita comunitat cristiana del nord. També al sud, la minoria musulmana va patir atacs de venjança. Malgrat les crides a la calma, es temen més brots de violència perquè ha començat un nou procés electoral igualment delicat: el dels governadors dels 36 estats en què es divideix el país. Els governadors disposen d'amplis poders i diners, fins al punt que alguns gestionen uns pressupostos superiors als de països veïns.

La presó de Guantánamo, a Cuba.

WASHINGTON ■ Ricard González

Guantánamo, al descobert. Després d'haver tret els draps bruts de les guerres de l'Afganistan i l'Iraq, a més de les interioritats de la diplomàcia nord-americana, l'últim plat que WikiLeaks ha servit a l'opinió pública mundial és l'element més vergonyós de la "guerra contra el terrorisme" que llança Bush després de l'11S: Guantánamo. Les revelacions no aporten gaires novetats respecte a les denúncies que han fet les organitzacions de drets humans, o els nombrosos ex-presoners de Guantánamo. Ara bé, fins ara no s'havia disposat de documents interns que confirmessin les versions dels detractors de Guantánamo sobre la lògica del penal. Per tant, la informació sí que és valuosa. El gruix dels documents són informes sobre els presoners en què es recullen les raons de les detencions, les informacions que han proporcionat sobre uns altres reclusos, el nivell de perillositat i les raons per a mantenir-los en reclusió. En aquest darrer punt, es fa evident que la possible innocència dels presos és un assumpte considerat absolutament secundari. El fet que més es valora és la capacitat de proporcionar informació sobre persones d'interès dins o fora de la base situada a l'illa de Cuba. Dels documents, se'n pot deduir que una bona part dels reclusos no eren realment perillosos, i fins i tot molts eren innocents d'haver comès qualsevol atac terrorista contra els Estats Units o militar contra els seus soldats. Els casos de privació de llibertat més escandalosos fan referència a reclusos amb problemes psicològics, com ara demència o esquizofrènia, als quals es va continuar intentant espremer com a fonts d'informació. Això no

obstant, precisament perquè la imatge internacional de Guantánamo, i fins i tot internament, era tan negativa, l'última filtració de WikiLeaks no ha aixecat gaire polseguera. De fet, si bé el diari *The New York Times* sí que s'ha centrat en els abusos a la base militar, molts altres mitjans han posat l'accent en assumptes com, per exemple, la nova informació que aporten sobre els líders d'al-Qaida retinguts, o els casos d'aquells reclusos alliberats que després han tornat a la lluita armada contra els Estats Units. Així doncs, no hem d'esperar que els *papers de Guantánamo* serveixin per a accelerar els plans de l'administració Obama per a tancar la central, blocats sobretot pel recel del Congrés. La majoria del país està molt més preocupada de garantir la seguretat pròpia que no escandalitzada per les possibles injustícies comeses sobre alguns individus que, tot i ser innocents, podrien ser hostils als EUA. Tenim Guantánamo per anys.

BUENOS AIRES ■ Federico Rivas

Chávez s'acosta a Líbia. Al president de Veneçuela, Hugo Chávez, no l'espanta tenir amics controvertits. Si l'apropament a l'Iran ja li havia creat enemics als Estats Units, ara s'ha erigit en un dels pocs líders mundials a

El president Hugo Chávez.

donar suport obertament al general libí Moammar al-Gaddafi, a qui qualifica obertament d'amic. Però aquesta vegada el president veneçolà ha anat més enllà. Chávez va anunciar dies enrere que pretenia conformar una comissió mediatra al conflicte a Líbia. La seva proposta, va dir, tenia el suport del règim de Gaddafi i no havia estat rebutjat per l'oposició. Eren temps que els rebels avançaven sobre els bastions oficialistes, amb el suport aeri de l'OTAN. Les intencions mediatres de Veneçuela van semblar adormir-se quan es va fer evident que Gaddafi recuperava el terreny perdut, fins que dies enrere un anunci des de Caracas donava compte de la visita d'una missió oficial enviada per Trípoli per a "analitzar un pla de pau". "Ha arribat una delegació enviada pel president Gaddafi, ja és a Veneçuela, per a cercar una sortida pacífica a la crisi", va explicar Chávez durant una trobada de ministres d'Afers Estrangers llatinoamericans i caribencs, que va tenir lloc la setmana passada a la capital veneçolana. Chávez, que no va donar detalls sobre la composició de la delegació ni sobre la seva agenda, va aprofitar la reunió de ministres per a criticar, una vegada més, les operacions contra el seu aliat africà. "Nosaltres no estem d'acord amb tot allò que fa o ha fet Gaddafi però qui pot assumir el dret de llançar-li bombes cada dia? I cauen en un centre comercial, en un hospital, en una universitat. Tot això per a enderrocar un règim", va dir. La hipòtesi defensada per Chávez és que la pressió internacional sobre Trípoli "és només per a matar a Gaddafi i apoderar-se del petroli". El veneçolà és ara com ara una veu solitària a l'Amèrica Llatina, encara que podria sumar els països que integren la seva Aliança Bolivariana per als pobles d'Amèrica (Alba), integrada també per l'Equador, Bolívia, Nicaragua, Cuba i la República Dominicana. El ministre d'Afers Estrangers de Veneçuela, Nicolás Maduro, va revelar "contactes permanents" amb els equips negociadors libis. Després va avançar que el pla de Caracas era convèncer-los que des de l'Alba i l'Amèrica Llatina es podien fer més esforços "per a acompanyar Líbia en la restauració de la pau i l'estabilitat".